

John Grisham & Jim McCloskey

Framed

Waargebeurde verhalen van
onterechte veroordelingen

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Voorwoord

John Grisham

In 2006 publiceerde ik *De gevangene*, een waargebeurd verhaal over de ten onrechte veroordeelde en bijna geëxecuteerde Ron Williamson. Voor die tijd had ik nooit non-fictie overwogen – ik beleefde veel te veel lol aan de romans – maar Rons verhaal intrigeerde me. Puur vanuit het oogpunt van storytelling was het onweerstaanbaar. Het verhaal – met volop tragedie, ellende, corruptie, verlies, de dood nabij, een flinke dosis vergiffenis en een afloop die niet echt een happy end kon worden genoemd, maar toch ook veel slechter had kunnen zijn – wachtte alleen nog op een schrijver. Ik kwam er algauw achter dat elke onterechte veroordeling een eigen boek verdiende.

Sindsdien heb ik heel wat vrijgesproken mensen ontmoet, evenals hun familie, advocaten, voorvechters en oud-celgenoten. Het is een fantastische groep, want ze hebben op een of andere manier nachtmerries overleefd die wij nooit zullen kunnen bevatten. De meesten van hen vertellen graag hun verhaal. Ze zijn allemaal vastberaden om het gebrekkige rechtssysteem te veranderen en nog meer onterechte veroordelingen te voorkomen. Tientallen van hen hebben over hun beproevingen geschreven. En er zijn er aardig wat die mij hebben gevraagd om het schrijfwerk te verrichten.

Ik heb heel lang met het idee rondgelopen om de mooiste

verhalen te bundelen, maar de research zat steeds in de weg. Die is echt om moedeloos van te worden. Duizenden pagina's transcripties van rechtszaken, politierapporten, getuigenverklaringen die altijd lijken te veranderen in de diverse stadia, gevangenisdossiers, forensische onderzoeken, moties, pleidooien, en verzoekschriften van advocaten en rechters die schijnbaar bij bosjes worden ingediend. Als romanschrijver kun je lui zijn, want je verzint gewoon van alles. Maar non-fictie is keihard, want de research moet heel nauwgezet zijn. Je kunt je geen fouten veroorloven.

Ik heb Jim McCloskey een jaar of vijftien geleden ontmoet toen hij vroeg of ik op Princeton wilde spreken tijdens het jaarlijkse gala van Centurion Ministries. Binnen tien minuten nadat we elkaar voor het eerst de hand hadden geschud, waren we al praktijkervaringen aan het uitwisselen over mensen die ten onrechte veroordeeld waren. Jims verhalen zijn altijd beter, want hij heeft ze echt beleefd. Hij maakt er deel van uit. Hij heeft ervoor gezorgd dat mensen werden vrijgesproken, doordat hij stad en land heeft afgelopen om de waarheid te achterhalen. Centurion heeft een rol gespeeld bij zo'n zeventig gevallen van vrijpraak, en meestal stond Jim dan buiten de gevangenis te wachten tot zijn onschuldige cliënten naar buiten liepen, in de armen van hun dierbaren. Hij was erbij als ze hun vrijheid proefden, en hij was de reden dat ze dat konden doen.

Een paar jaar geleden begonnen we op een gegeven moment over deze bundel. Het idee was eenvoudig. Ik zou vijf van mijn favoriete verhalen kiezen, en Jim ook. De eerste uitdaging was om er slechts vijf uit te pikken, want er zijn er zoveel. De tweede uitdaging was om elk verhaal te beperken tot zo'n tienduizend woorden. Omdat we met elk verhaal een hele bibliotheek zouden kunnen vullen, wisten we dat het een pittige klus zou worden. We kwamen overeen

dat we allebei ons eigen schrijfwerk zouden verrichten, met beperkte input van de ander.

Dus gingen we aan de slag.

Ons doel met dit boek is dat we het bewustzijn over onterechte veroordelingen willen vergroten en ergens, op een bescheiden manier, ook willen voorkomen dat er nog meer bij komen. Het is een poging om licht te laten schijnen op een paar van de afschuwelijke, verderfelijke tactieken die de autoriteiten gebruiken om onschuldige mensen te veroordelen.

Als wij als samenleving het politieke lef zouden hebben om onrechtvaardige wetten, praktijken en procedures te veranderen, zouden we vrijwel alle onterechte veroordelingen kunnen voorkomen.

Jim McCloskey

Zoals John al opmerkte, begonnen onze samenwerking en vriendschap vijftien jaar geleden. We werden naar elkaar toe getrokken vanwege onze gedeelde bezorgdheid: we zijn allebei begaan met de mannen en vrouwen in heel Amerika die het slachtoffer zijn geworden van een uiterst gebrekkig strafrechtssysteem en die ten onrechte zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf of de dood. John wierp zich vrijwillig op om het voorwoord van mijn autobiografische verhandeling *When Truth Is All You Have* te schrijven, die in 2020 is verschenen bij Doubleday. Dat boek gaat over de veertig jaar dat Centurion Ministries het namens onschuldige veroordeelden opneemt tegen het Amerikaanse rechtssysteem, en ook over de persoonlijke reis die ertoe heeft geleid dat ik dit werk doe.

Natuurlijk was ik vereerd toen John me uitnodigde om

Framed met hem te schrijven. We waren het er al snel over eens dat we allebei vijf verhalen zouden schrijven over waargebeurde zaken waarin onschuldige verdachten tot hun eigen schrik en ongeloof schuldig werden bevonden aan misdrijven waar ze absoluut niets mee te maken hadden. De vijf die door mij beschreven zijn, zijn zaken waar ik persoonlijk aan heb gewerkt als zaakbehandelaar en hoofdonderzoeker. Het kiezen van deze vijf uit een stuk of zeventig personen die dankzij Centurion zijn vrijgesproken, was een uitdaging waar Salomo u tegen zou zeggen. Ik had bij het schrijven het geluk dat ik kon putten uit het flinke archief dat Centurion in huis heeft en dat vol ligt met dossiers die zijn samengesteld tijdens de vele jaren werk aan elke zaak. Dat bronmateriaal omvat onder andere transcripties van rechtszaken, politierapporten, juridische verslagen, gerechtelijke standpunten, rechtbankdossiers en onderzoeksrapporten van Centurion.

De ondertitel van *Framed* is *Waargebeurde verhalen van onterechte veroordelingen*. Ik kan je verzekeren dat je als lezer, ongeacht je achtergrond, na het lezen van elk van deze verhalen zult vragen: 'Is dat echt gebeurd?' Het antwoord van ons als schrijvers luidt: 'Ja, echt, en je kunt je niet voorstellen hoe vaak het gebeurt.' Het is onze bedoeling en onze wens dat deze verhalen niet alleen boeiend leesvoer zijn, maar tegelijkertijd dienen als een microkosmos voor wat er in de Amerikaanse rechtszalen gebeurt. Hiermee doen we een poging om systematische gebreken in de infrastructuur van het rechtssysteem aan het licht te brengen, die ervoor zorgen dat er tienduizenden onschuldige mensen eindelijk wegwijnen in de gevangenis.

De eenentwintig verdachten die terecht zijn gekomen in het web van deze tien onterechte veroordelingen hebben onnodig tientallen jaren in de gevangenis doorgebracht, tot

de waarheid van hun onschuld eindelijk werd aangetoond en ze vrijkwamen. Vier van hen hebben in de dodencel gezeten, van wie er twee binnen een paar dagen zouden worden geëxecuteerd, terwijl een van hen tragisch genoeg daadwerkelijk ter dood is gebracht. Misschien zal het lezers verbazen dat de etnische afkomst van deze eenentwintig mensen gelijkmatig is verdeeld: tien witte en elf zwarte mensen, om maar aan te tonen dat dit soort onrecht geen huidskleur kent.

Vaak bevonden de echte moordenaars zich van meet af aan al vlak voor de neus van de politie, en in twee gevallen waren ze de kroongetuige van de openbaar aanklagers. In sommige gevallen speelde DNA een belangrijke rol, maar in de meeste niet. Meined door politie- en burgergetuigen was bij deze verhalen alomtegenwoordig. Deze veroordelingen werden niet veroorzaakt door onopzettelijke fouten van de plaatselijke politie, onjuiste identificatie door goedbedoelende ooggetuigen, of eerlijke maar foutieve forensische analyses.

Nee, ze waren gebaseerd op wangedrag en bedrog bij de politie; mannen en vrouwen die vastbesloten waren om een zaak op te lossen of iemand veroordeeld te krijgen met behulp van een brede verscheidenheid aan onrechtmatige middelen: omkoping tot meined, geheime deals met misdadigers in ruil voor hun verzonnen getuigenis, getuigen dwingen een valse verklaring af te leggen of verdachten aanzetten tot een valse bekentenis, gebruikmaken van in opspraak geraakte of onbekwame forensische analisten, ontlastende informatie aan de verdediging onthouden, of andere handelingen waarmee de rechtspraak werd belemmerd, wat resulteerde in het verwoesten van onschuldige levens, tot opluchting van de werkelijke daders.

Elk van deze verhalen neemt de lezer mee in een acht-

baan, en aan het eind zegevieren meestal de waarheid en het recht, maar daarvoor betalen de vrijgesprokenen en hun dierbaren dan wel een ongelofelijk hoge persoonlijke prijs. Eenmaal buiten de gevangenis staan degenen die zijn vrijgesproken voor de enorme uitdaging om weer helemaal opnieuw te moeten beginnen. Het getuigt van geesteskracht dat zovelen van hen de wil en het vermogen hebben om dat ook werkelijk te doen, zonder zich te laten leiden door de woede en de haat van de voorbije jaren, maar met een hart vol vergiffenis, een sterkere waardering voor de alledaagse dingen in het leven die de meeste mensen vanzelfsprekend vinden, en een verlangen naar een vreedzaam, rustig bestaan.

We hopen dat je dit boek zowel boeiend als informatief vindt en dat het je een nieuw perspectief biedt op de feilbaarheid van het Amerikaanse strafrechtstelsel; een perspectief dat je misschien niet had voorafgaand aan het lezen van *Framed*.

De Norfolk Four

John Grisham

De moeder van Omar Ballard was een zwarte prostituee en drugsverslaafde die in de achterbuurten van Newark, New Jersey werkte. Hij had zijn vader, die wit was, nooit gekend. Zijn moeder had maar weinig zin in moederlijke beslommeringen en toonde amper belangstelling voor het kind. Hij ging van het ene pleeggezin naar het andere en trok als vanzelf naar de straten waar hij vandaan kwam. Zijn woede was explosief en vaak tegen vrouwen gericht. Het leven van straatcriminelen stond hem wel aan en al gauw maakte hij deel uit van de misdaad en het geweld van zijn buurt. Hij vond het allemaal geweldig: drugs gebruiken en dealen, drinken, wapens, seks, overvallen, schietpartijen, knokken, moorden, vechtpartijen tussen bendes, de kick om aan de politie te ontsnappen. Hij werd een paar keer opgepakt wegens drugsbezit en dronkenschap, maar niets ernstigs.

Ballard stopte met school en verliet New Jersey op zijn negentiende. Hij was blut, werkloos, en zoals altijd uit op problemen. Uiteindelijk trok hij weer op met een oude vriendin van vroeger, Tamika Taylor, een achttienjarige ongehuwde moeder van twee kinderen die in een goedkope buurt in Norfolk, Virginia woonde. De wijk was geliefd bij duizenden jonge matrozen die gestationeerd waren op de nabijgelegen marinebasis en werd niet als bovenmatig ge-

vaarlijk beschouwd. Dat veranderde drastisch met de komst van Omar Ballard.

Voor zover bekend was zijn eerste slachtoffer in Norfolk een jonge, witte vrouw die Melissa Morse heette. Hij belaagde haar, sloeg haar met een honkbalknuppel, en nadat haar gegil de aandacht van anderen had getrokken, vormde zich een groep die de achtervolging inzette. Ballard vluchtte en zocht zijn heil in het nabijgelegen appartement van Billy en Michelle Bosko, een jong marine-echtpaar uit Pittsburgh. De Bosko's waren zes weken getrouwd en hadden Omar kort daarvoor via vrienden leren kennen. Ze lieten Omar binnen, boden hem iets te drinken aan en zaten gezellig te praten toen de groep bij hun appartement verscheen. De Bosko's konden niet geloven dat hun nieuwe vriend Omar iemand zou aanvallen, en Billy weigerde dapper om zijn gast over te dragen. De groep ging uiteen en later zei Billy tegen de politie dat Omar niet schuldig was.

Twee weken na de aanval op Melissa Morse zat Billy een week op zee aan boord van de *USS Simpson*, en Omar Ballard ging weer naar het appartement van de Bosko's. Het was 7 juli 1997 rond middernacht. Zoals hij zelf heeft toegegeven was hij dronken, stoned en uit op seks. Hij klopte aan en zei dat hij gebruik wilde maken van de telefoon. Michelle, slechts gekleed in ondergoed en een T-shirt, liet hem binnen, wees hem de telefoon en zei dat er bier in de koelkast lag. Het was laat en ze ging naar bed. Omar volgde haar, viel haar aan en kneep haar keel dicht, en toen ze buiten bewustzijn was, verkrachtte hij haar. Hij ejaculeerde en veegde zijn penis af aan een deken. Daarna knapte er iets, en Omar beseftte dat hij serieus in de problemen zat. Om haar koest te houden, besloot hij haar te vermoorden. Hij vond een vleesmes in de keuken, en nadat hij was teruggekeerd naar de slaapkamer, kwam Michelle weer bij kennis.

Hij stak haar drie keer in haar borst en liet haar op de vloer doodbloeden. Hij waste zijn handen in de badkamer, veegde de deurklinken met zijn shirt schoon om vingerafdrukken te verwijderen, legde het mes bij haar lichaam, en op weg naar buiten rommelde hij in haar tas, die op de keukentafel lag, en haalde het geld eruit.

Het grootste deel van het appartementje van vijfenzestig vierkante meter werd tijdens de aanval niet aangeraakt. Michelle, die bij een McDonald's werkte, hield het huis altijd heel nauwgezet bij. Billy kwam zoals verwacht de volgende dag thuis en alles was in orde. Toen hij haar lichaam die middag om vijf uur vond, was het appartement zoals altijd keurig netjes.

De plaats delict werd grondig onderzocht en al het bewijs, inclusief de vaginale verwondingen van het slachtoffer, wezen in de richting van één aanvaller, die het appartement zonder geweld was binnengekomen. Er waren geen vingerafdrukken, behalve een paar van Billy en Michelle. Nadat het lichaam was gevonden en voordat het werd weggehaald, waren rechercheurs ruim negen uur bezig in het appartement van de Bosko's. Ze inspecteerden elke centimeter, maakten video's en namen tientallen foto's, verzamelden elk flintertje mogelijk bewijsmateriaal en gingen zelfs zover dat ze een tent over het lijk zetten voor een damp- en poedertest met cyanoacrylaat (secondelijm) – een poging om latente vingerafdrukken op haar huid te identificeren. Het onderzoek was uitputtend en liet geen twijfel dat Michelles moordenaar in zijn eentje had gehandeld.

Bijna twee jaar na de verkrachting en moord werd Omar Ballards DNA eindelijk getest in het forensisch lab van de staat. Van het sperma dat op de deken was aangetroffen, was de kans 21 miljard keer zo groot dat het van Ballard was

als van een willekeurige witte man, en 4,6 miljard keer zo groot als van een willekeurige zwarte man. Van het sperma dat uit de vagina van het slachtoffer werd gehaald, was de kans 23 miljard keer zo groot dat het van Ballard was als van een willekeurige witte man, en 20 miljard keer zo groot als van een willekeurige zwarte man. Het bloed dat onder Michelles vingernagels was gevonden, kwam overeen met Ballards DNA.

De enige DNA-monsters die op de plaats delict waren verzameld, waren afkomstig van Michelle en haar moordenaar, Omar Ballard.

Zijn – voor zover bekend – derde zedenmisdrijf pleegde hij tien dagen nadat hij Michelle had vermoord. Het derde slachtoffer was in staat om Ballard te identificeren, en hij werd uiteindelijk veroordeeld en kreeg gevangenisstraf. Maar hij werd geen verdachte in de verkrachtings- en moordzaak van Michelle Bosko. Zijn misdaaduitspattingen – minstens twee andere aanrandingen van witte vrouwen in nog geen maand tijd, en in hetzelfde deel van de stad – wekten geen argwaan bij de politie van Norfolk die aan de zaak-Bosko werkte.

Het zou nog bijna twee jaar duren voordat de rechercheurs erachter kwamen dat Ballard erbij betrokken was, en hij kwam pas onder hun aandacht nadat hij een bekentenis had afgelegd in de gevangenis. Toen pas werd zijn DNA getest.

Dat zo'n onmiskenbare verdachte over het hoofd werd gezien, was onvergeeflijk, maar de politie van Norfolk had het veel te druk om zich bezig te houden met Omar Ballard. Ze werkten koortsachtig om de moord op Bosko in de schoenen te schuiven van een hele lading onschuldige mannen. Wat een klip-en-klare DNA-zaak had moeten zijn, werd binnen de kortste keren een onderzoek van likmevestje dat

zo bol stond van de incompetentie dat het soms onvoorstelbaar leek. De zaak-Bosko is een van de grootste fiasco's in de geschiedenis van het Amerikaanse strafrecht. En terwijl de arrogantie en de incompetentie in deze zaak bloedstollend zijn, is de afloop ervan echt hartverscheurend.

Toen het forensisch lab van de staat op 3 maart 1999, twintig maanden na de moord, een match vond met het DNA van Omar Ballard, hadden de politie van Norfolk en de openbaar aanklagers in totaal zéven Amerikaanse mariniers of oud-mariniers vastgezet, die allemaal werden beschuldigd van het verkrachten en vermoorden van Michelle Bosko. Ze waren alle zeven uitgesloten op basis van het DNA-bewijs. Ze waren alle zeven uitgesloten op basis van het fysieke bewijs. En met uitzondering van een geval van rijden onder invloed had geen van de mariniers een strafblad.

Zoals zoveel politieonderzoeken die spaak lopen, begon ook deze met een vaag gevoel. Vaak kijkt een rechercheur Moordzaken rond op de plaats delict, vormt zich een halfbakken mening op basis van een instinctieve reactie die wordt vertroebeld door de spanning van het moment, waarna er soms zelfs al een verdachte wordt aangewezen, en in een mum van tijd beent de politie de verkeerde kant op.

In het geval van Michelle Bosko werd het vage gevoel gevormd terwijl het lichaam nog gefotografeerd werd. De eerste rechercheur die ter plaatse was, heette Judy Gray. Ze stelde al gauw vast dat er duidelijk geen sprake was van inbraak en dat de moordenaar dus een bekende van Michelle moest zijn geweest. Zij en haar collega zetten de plaats delict af. Toen de forensisch onderzoekers kwamen, dromden de buurtbewoners vlakbij samen en keken vol ongeloof toe. Gray ging naar buiten en begon zoals gebruikelijk rond te

vragen, op zoek naar aanknopingspunten. Ze sprak langdurig met Tamika Taylor, die bevriend was met Ballard, en vroeg of ze enig idee had wie Michelle vermoord kon hebben. Tamika was terughoudend om een gokje te wagen, maar Gray drong aan.

‘Ziet u die vent daar?’ zei Tamika met een knikje naar een marinier met de naam Dan Williams (nr. 1), een van de burenen. ‘Ik denk dat hij het gedaan heeft.’

‘Waarom?’ vroeg Gray.

‘Nou, hij is nogal geobsedeerd met haar.’

En zo werd Dan Williams de hoofdverdachte van de moord op Michelle Bosko. Tamika krabbelde terug en zei dat ze het niet zeker wist. Er liepen een hoop gekken rond, en zo, en ze noemde ook Omar Ballard als iemand naar wie de politie misschien eens goed moest kijken. Om een of andere reden kozen ze ervoor om dat niet te doen.

Dan Williams en zijn vrouw Nicole woonden in een appartementje naast de Bosko’s. Nadat Billy het lichaam van zijn vrouw had gevonden, rende hij schreeuwend naar het huis van het echtpaar Williams en bonsde op de deur. Dan belde het alarmnummer en liep naar het appartement van de burenen, waar hij Michelle aantrof. De twee stellen waren bevriend, beide mannen waren mariniers, beide echtparen waren kinderloos. Nicole had terminale eierstokkanker. Op het moment dat Michelle werd vermoord, lag Dan naast zijn vrouw in bed te slapen.

Rechercheur Gray liep naar Dan toe en vroeg of hij wilde meerijden naar het politiebureau om wat routinevragen te beantwoorden. Gray had het gevoel dat hij de moordenaar was, ook al was er geen bewijs, geen motief, of ook maar iets anders dan Tamika’s argwaan tegenover hem. Toen hij zich meteen bereid toonde om ondervraagd te worden, werd Gray nog wantrouwender. Tegen de tijd dat Dan Wil-

liams op het politiebureau aankwam, was de politie ervan overtuigd dat hij de man was die ze zochten.

In het appartement waren de forensisch onderzoekers zorgvuldig bewijsmateriaal aan het verzamelen dat uiteindelijk, hopelijk, naar de dader zou leiden. Buiten zette het team van Moordzaken een rampzalige reeks van gebeurtenissen in gang, die hen ver weg zou leiden van het duidelijke spoor dat Omar Ballard had achtergelaten.

De volgende blunder in een onterechte veroordeling is vaak tunnelvisie, die gewoonlijk vlak na het vage gevoel optreedt. Rechercheurs wijzen een verdachte aan, maken zichzelf wijs dat ze de juiste te pakken hebben, kloppen zichzelf op de borst omdat ze zo slim zijn en negeren tegenstrijdig bewijs terwijl ze alles aanvaarden wat hun vage gevoel bevestigt. Als ze een bekentenis uit hun verdachte kunnen lospeuteren, is hun zaak veel sterker en kunnen ze een langdurig onderzoek vermijden. Verhoren zijn vaak de manier waarop luie rechercheurs een zaak proberen op te lossen. Als er bewijs opduikt dat hun theorie ondermijnt, laten ze het gewoon buiten beschouwing. Als er duidelijk bewijs van onschuld (DNA) wordt gepresenteerd nadat hun verdachte is veroordeeld, weigeren ze het te geloven en houden ze koppig vast aan de schuld van de veroordeelde.

Dan Williams liep op de avond van 7 juli rond halfzeven het politiebureau van Norfolk binnen, nog geen twee uur nadat het lichaam was gevonden en lang voordat de forensisch onderzoekers klaar waren met hun werk. Hij had geen idee dat hij verdacht werd. Hij was vijftientig, had zijn middelbareschooldiploma op zak, had vroeger bij de scouting gezeten en had een strenge opvoeding gehad, dus hij had geleerd om mensen met gezag te gehoorzamen en te respecteren. Hij was rustig, makkelijk in de omgang, het laatste kind dat heibel zou schoppen op school. Hij had

geen strafblad en was nog nooit door de politie verhoord. Met zijn passieve, bescheiden karakter was hij absoluut niet voorbereid op de hinderlaag die hem te wachten stond.

Het verhoor begon om acht uur 's avonds, en het zal geen verrassing zijn dat het niet op audio of video werd vastgelegd. Camera's en recorders bevonden zich onder handbereik, zoals op elk politiebureau, en zouden worden gebruikt als de tijd rijp was. Maar nu nog niet: sommige delen van het verhoor mochten niet worden gezien. Williams wuifde zijn rechten weg, een argeloze vergissing die door 80 tot 90 procent van alle onschuldige mensen wordt gemaakt. Schuldige misdadigers zijn veel sneller geneigd zich op hun zwijgrecht te beroepen of een advocaat te eisen.

Williams beantwoordde de inleidende vragen van rechercheur Gray, terwijl rechercheur Jack Horton aantekeningen maakte. Er was niemand anders in de kamer. Het duurde niet lang of Williams kreeg in de gaten dat de politie hem verdacht, en hij kon het niet geloven. De rechercheurs vroegen of hij vrijwillig monsters van zijn bloed, schaamhaar en hoofdhaar wilde afstaan, en of hij zijn ondergoed wilde overdragen. Williams stemde er gewillig mee in. Hij had niets te verbergen. Hij stemde in met een leugendetector-test, nog een vergissing. Onschuldige mensen zeggen vaak ja tegen die test, omdat ze popelen om hun onschuld aan te tonen. Ze vertrouwen de politie. Opmerkelijk genoeg mag de politie van de wet liegen over de resultaten van de leugendetector-test, en dat gebeurt ook vaak. Sterker nog, volgens de wet mag de politie klakkeloos liegen tijdens verdachtenverhoren. De truc met de leugendetector-test is favoriet.

Om kwart voor tien was Williams op het apparaat aangesloten en beantwoordde hij vragen van de onderzoeker. De vragen draaiden om zijn activiteiten van de dag ervoor, en

of hij recentelijk in het appartement van de Bosko's was geweest. Williams antwoordde naar waarheid en slaagde voor de test. Maar zoals gewoonlijk kreeg hij te horen dat hij was gezakt voor de leugendetortest en dat de politie nu bewijs had dat hij loog. Rond middernacht spuiden beide rechercheurs sneller beschuldigingen dan Williams ze kon weerspreken. Het taalgebruik werd grover. Er waren woede-uitbarstingen. Williams hield vol dat hij niets van de moord wist, dat hij in het huis ernaast met zijn vrouw in bed had gelegen toen het was gebeurd. Gray loog en zei dat ze een getuige hadden die hem in het appartement van de Bosko's had gezien. De politie hield vol dat hij geobsedeerd was door Michelle en dat ze getuigen hadden die dat konden bewijzen. Williams had van zijn ouders geleerd dat hij de politie moest respecteren, en hij was onthutst dat ze hem overspoelden met beschuldigingen. Ze geloofden echt dat hij het gedaan had! Hij raakte de kluts kwijt en had moeite om helder na te denken.

Williams' vrouw Nicole werd steeds ongeruster naarmate de avond vorderde. Ze belde het politiebureau en probeerde erachter te komen wat er gebeurde, wat er mis was. Toen ze maar geen antwoord kreeg, ging ze naar het politiebureau. Al vroeg in het verhoor liep rechercheur Gray de kamer uit om met Nicole te praten. Ze vroeg haar wat het echtpaar de avond ervoor had gedaan. De rechercheurs dachten dat Dan misschien stiekem het appartement uit was geglipt en de moord had gepleegd, maar Nicole verzekerde Gray dat haar man de hele nacht had geslapen en niet weg was geweest. Op dat moment wist de politie dat Dan een waterdicht alibi had. Maar dat deed er niet toe.

Om halfeen verliet rechercheur Gray de kamer en probeerde Horton, nu in een gesprek van man tot man, Williams zover te krijgen dat hij alles bekende. *Lucht je hart*

gewoon. Doe het nu, want dan ziet het er beter uit dan als je zes weken wacht op de DNA-uitslagen. Williams hield vol en zei dat hij moe was en naar huis wilde. Volgens Hortons aantekeningen gaf Williams om vijf voor één toe dat hij Michelle aantrekkelijk vond. Dat leidde tot een onophoudelijke stortvloed van insinuaties dat hij een oogje op haar had en seks wilde.

Eindelijk kwamen ze ergens met het verhoor. Gray kwam de kamer weer binnen en beide rechercheurs bleven maar op Williams' 'obsessie' met het slachtoffer hameren. Ze zeiden dat ze konden bewijzen dat hij de avond voordat Michelle was vermoord in het appartement van de Bosko's was geweest. Williams was in de war, uitgeput, en hij had slaap nodig. Hij legde telkens maar weer zijn hoofd op tafel, en elke keer gaven de rechercheurs hem opdracht het op te tillen. Williams, murw en afgepeigerd, hield vast aan de waarheid en ontkende dat hij iets met de moord te maken had. De rechercheurs begonnen zijn herinneringen in twijfel te trekken en opperden geheugenverlies en een black-out. Misschien had hij wel geslaapwandeld terwijl hij het misdrijf pleegde.

Die tactiek is niet ongebruikelijk bij langdurige verhoren. De politie suggereert vaak geheugenverlies, een black-out of slaapwandelen, allemaal trucjes om twijfel te zaaien in het hoofd van de verdachte. Daarna werpen de rechercheurs zich op als de barmhartige samaritanen die helpen de boel op te helderen.

Eindelijk werkte het. Om drie uur 's nachts, terwijl de rechercheurs maar bleven doordrammen, begon Williams zijn eigen geheugen in twijfel te trekken. Misschien had hij echt wel een black-out gehad. Misschien had hij wel geslaapwandeld. De rechercheurs bleven hem af en aan bestoken met suggesties, gevolgd door nog meer beschuldigingen.